

JARO

Začíná to nevinně – na jedné z milionů střech naší malé země se odrazí malý sluneční paprsek od podlouhlého jehlanu ledu a na zdi domu se objeví zajímavé světelné obrazce. Z rampouchů začne odkapávat voda a zanedlouho se s ohlušujícím rachotem sveze na zem celá střešní sněhová pokrývka. Tak, pomalu, ale jistě, přichází jaro.

V knihách Jaroslava Foglara, které většina z nás louskala v začátcích svého “teenagerovského” období, je jaro popisováno jako něco výjimečného, nádherného a nepřekonatelného. Nám tenkrát nezbývalo než tento výrok přijmout za axióm. Ale jak plynul čas, začali jsme si ve svých malých mozcích utvářet vlastní názory a právě tehdy jsme přišli na to, že zas takový zázrak to není. Zpočátku břečka z nejmasivnějšího produktu zimy, ze střech na naše hlavy neustále odkapává voda, nemluvě o rozzuřených zvířatech v lesích, právě procitnuvších ze zimního spánku. Ptáci nás již brzy z rána budí svým neustálým pískáním a švitořením, stejně tak jako slunce. To si bůhvíproč postavilo hlavu a řeklo si, že nám bude svítit do očí zrovna ráno, když včerejšek byl náročný a každých deset minut spánku je dobrých...

A „Večerní máj je lásky čas?“ Ne, ani to není tak docela pravda. Na jaře je totiž stejně lásky jako v jiných ročních obdobích (tedy skoro žádná, alespoň mně to tak připadá). To ona je jen více vidět. Zimomřivé dvojice opustí svá vyhrátá doupata a nory a vyrazí do ulic, případně pod nějaký ten bělokorý strom (a NE jedli...) Naopak se mi zdá, že jaro je časem rozchodů – manželé, milenci a ostatní příslušníci drsného pohlaví kteří setrvávají v nějakém tom partnerském svazku totiž uslyší „volání divočiny“ a vydají se po zvuku. A to je ochotna tolerovat jen malá část partnerek.

Ale teď už opravdu vážně – jaro je skutečně jedním z nejkrásnějších (že jich ale je na výběr, což?) ročních období. Pomineme-li lenochy, kteří milují podzim jen proto, že je slovy klasika „příliš kluzko na motocykl a málo kluzko na hokej“ nabízí jaro všem ty optimální podmínky pro sport – však se taky na horách hned objeví první nedočkaví běžci a cyklisté, plavci opustí vyhřívané haly a vydají se k přehradám, rybníkům a řekám i jiným tokům a potokům. Vzduch se změní, a právě díky tomu koloběhu vody na který jsem tak nadával dříve se (alespoň na chvíli) stane dýchatelným. Na listnatých stromech se najednou objeví první světlezelené skvrnky a ty se pak zvětšují a tmavnou. Nevím, sdílí-li se mnou někdo ten pocit, ale ze všech pohledů do krajiny mám nejraději ten jarní, kdy se černozeleň jehličnanů smíšeného lesa mísí s šedavou barvou pokroucených bukových větví a jasnou šťavnatou zelení malých mladých lístků.